

УДК 821.111(73)
С44

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Scott K. The Last Days of Lilah Goodluck : A Novel /
Kylie Scott. — New York : Graydon House, 2024. — 304 p.

Переклад з англійської Анастасії Третьяк

Дизайнер обкладинки Маріанна Пащук

ISBN 978-617-15-1173-6
ISBN 978-1-52580-480-9 (англ.)

© Kylie Scott, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Розділ перший

П'ятниця

Добра Відьма Віллоу сердиться на мене через те, що я змусила її чекати. Це помітно по тому, як вона дивиться на мене крізь свої окуляри в дротяній оправі, та як смикає за одну з кришталевих підвісок на шії. Схоже навіть, що ще трохи, і я кликатиму на допомогу після того, як вона дасть мені добрячого ляпаса чи вчинить ще щось таке.

— Лайло, — неймовірно терпляче каже моя найкраща подруга, — що з тобою коїться?

— Не знаю.

— То запитай її вже нарешті.

Ребекка (не Бекка, не Бекі) має рацію. Ще кілька тижнів тому я не знала, що цей момент настане. Вона хотіла влаштувати щось веселе на свій день народження, але вибрати було ні з кого. Мабуть, у березні багато днів народження. Схоже, всі займаються сексом влітку.

Ми святкуємо в окремій кімнаті, майже переповненій відвідувачами, у глибині коктейль-бару на

бульварі Санта-Моніка. З динаміків лунає пісня Го- зьєра¹. Ми стоїмо за одним із тих високих круглих барних столиків, перед нами — рештки «м'ясної тарілки», а у вінтажному глечику мерехтить чайна свічка-таблетка. Стіни пофарбовані в яскраво-бірюзовий колір, але атмосфера розслаблена. Вечір має бути чудовим. Я хочу, щоб для моєї подруги він став ідеальним. Але зараз я стурбована, розсіяна та геть не в настрої, чорт забирай.

— Чесно кажу, я не маю жодного запитання, — відповідаю я. — Вибач. Я ж попереджала, що це не моє.

Ребекка стогне та робить величезний ковток коктейлю «Віскі сауер». Це її вечірка, її право топити горе в алкоголі, якщо вона хоче. А вона, безсумнівно, хоче.

— Про що зазвичай запитують люди?

Добра Відьма Віллоу — жінка похилого віку з білою шкірою та довгим сивим волоссям, заплетеним у косу. Саме такою я уявляла собі відьму в дитинстві. Ефектна довга мереживна сукня та багато масивних прикрас. Замість того, щоб відповісти мені, вона дивиться на свій смартгодинник і сповіщає:

— Дві години вже минули. Я йду.

Ребекка дивиться на мене.

Добра Відьма Віллоу не гає часу: вона складає у велику оксамитову сумку колоду карт таро, портативну кришталеву кулю та колекцію яскравих кристалів.

— Вибач, — вдруге кажу я Ребецці. — Твій колега сорок хвилин чіплявся до неї та розпитував про команду з фентезі-футболу, і це не допомогло. А ота твоя

¹ Ірландський музикант. (Тут і далі прим. перекл.)

сусідка, яка зажадала екстреного приворотного зілля. Цікаво, чи вдасться їй розшукати Кіану Рівза та вмовити його випити цю гидоту?

Ребекка лише підіймає брови.

— Ти маєш поступитися їй, щоб її мрії здійснились, — кажу я. — Але я хочу сказати, що ти, подруго, дуже популярна. Тут багато людей. Звісно, навряд чи Добра Відьма Віллоу знайшла б час для кожного.

— Просто визнай, що ти знову переймаєшся через свого хлопця.

— Я хвилююся за Джоша, — я роблю ковток коктейлю «Свердлик». — Він сказав, що головний біль дуже сильний, і що в нього навіть погіршився зір.

— Справді, не надто добре, — неохоче погоджується вона.

— Так. Насправді я думаю, що йому варто піти до лікаря, але ж ти знаєш цих чоловіків.

— Не впевнена, чи звертала ти на це увагу, але не знати, які ці чоловіки, — це майже мета мого життя, — вона робить ще ковток зі свого келиха. — То ти зараз помчиш додому зображати медсестру замість того, щоб танцювати зі мною?

— Ребекко, ти вмієш передбачати майбутнє? — я удавано зітхаю. — І ти ніколи не розповідала... Це боляче. Чекай. Ти знала, що зробиш мені боляче?

Вона весело усміхається мені й підіймає келих із залишками свого напою та проголошує тост. Ми найкращі подруги ще з часів коледжу, коли жили разом у кімнаті в гуртожитку. Це було майже десять років тому. Вона мініатюрна, з темним волоссям та оливковою шкірою. А я, скоріше, енергійна блондинка. Коли ме-

не створювали, то не пошкодували матеріалу ані на цицьки, ані на сідниці.

— Тоді давай, кидай мене, — каже вона. — Але будеш винна.

— А якщо я запрошу тебе на вечерю наступного тижня? У той японський заклад, який ти так любиш?

— Тоді не скигли, коли я з'їм все сашімі з лосося.

— Згодна. Вже майже з днем народження тебе. Поговоримо завтра, — я ставлю свій спорожнілий келих на барну стійку та обіймаю її. — Не йди додому з Прією. Ти знаєш, що тільки пошкодуєш про це. Знову.

— Але вона така блискуча, красива та емоційно недоступна. Саме мій тип.

— О, боже. Я все ж таки мала рацію.

— Забирайся вже, невдахо.

Я цілую її в щоку:

— Люблю тебе, Ребекко. Зроби правильний вибір.

Вже пізно, але на вулиці все ще багато людей. Дорога після недавньої грози така блискуча та чорна, а в калюжах на тротуарі віддзеркалюються вогні барів і ресторанів. Я загортаюся в кардиган, щоб урятуватися від холодного нічного повітря. На іншому боці вулиці є невеликий цілодобовий магазинчик. Це чудово, саме там я й куплю знеболювальне, тому що гадки не маю, скільки його залишилося вдома. Може, Джошу знадобиться більше. Краще перестраховатися, ніж потім шкодувати.

Я наздоганяю єдину людину, яка чекає на розі, щоб перетнути дорогу, та опиняюся поруч із Доброю Відьмою Віллоу. Вона нетерпляче постукує своїм гостроносим черевиком, щось шукаючи в барвистій оксами-

товій сумочці. Бути відьмою, мабуть, цікаво. Не те щоб я у все це вірила. Я ніколи не вважала, що ворожіння, духи і все таке інше справді існують. Мій батько — атеїст, він навчив нас ставити все під сумнів та завжди вимагати докази. До того ж я бібліотекарка, а бібліотекарки люблять факти. Встановлення істини — прекрасна річ. Факти допомагають підтримувати суспільство та зігрівають уночі. Принаймні, так колись було.

Блимає світлофор, і сива коса Віллоу гойдається, коли вона сходить із тротуару. Я йду за нею, а сама думаю про те, що ще може знадобитися Джошу та чи не купити йому содової. Але краєм ока я помічаю ту машину: елегантний автомобіль, який не зупиняється, на відміну від інших. Він навіть не сповільнюється. Він мчить просто на нас, засліплюючи своїми яскравими фарами.

Часу на роздуми немає. Я хапаю стару ззаду, штовхаю до бордюру, і ми обидві падаємо на землю. Якби вона була трохи більшою, мені б це не вдалося. Але багаторічні, хоч і нерегулярні відвідування спортзалу нарешті пригодилися. Колеса верещать, клаксон гудить, спортивний автомобіль із ревом проноситься повз нас. Він до біса близько, я навіть відчуваю дотик вітру за ним.

Але ми не постраждали.

Чорт забирай. Серце шалено калатає. Лікоть Віллоу врізається мені в живіт, коли вона переповзає з мене на тротуар. Нехай. Я досі повірити не можу, що залишилася живою.

— Придурок! — кричить Добра Відьма Віллоу вслід заднім фарам, що згасають.

Земля внизу прохолодна та тверда, але над головою в просвіті між хмарами мерехтить зірка. Мені боляче від найменшого руху. Моя рука у крові та подряпинах, а на стегні — синці. Крім того, на волані моєї нової блідо-блакитної мінісукні — дірка. Я вже мовчу про численні плями від мокрого брудного тротуару. Також можна не сумніватися, що геть уся вулиця щойно милувалася моїми трусиками.

Віллоу дивиться на мене, одна її брова повзе вгору.
— А, це ти.

— Я теж рада, — сухо відповідаю я.

Молодий чоловік, що стояв неподалік, зняв усе на свій мобільний телефон. І ще продовжує знімати. Бігун зупиняється і простягає Віллоу руку. Він обережно ставить її на ноги, а потім так само допомагає мені. Що дуже мило з його боку.

Віллоу обтрушується та збирає речі, що випали з її сумки. М'ятні льодяники для дихання, дезінфекційний засіб для рук, багато чого ще.

— Я взагалі не помітила, як підїхала ця машина.

Якби я досі не приходила в себе, то неодмінно відпустила б дотепний коментар про її нібито провісницькі здібності. Або принаймні сильно засумнівалася б. Але у мене болить стегно і коле в руці. Я аж здригаюся, коли витягую шматочок гравію з однієї з моїх глибоких подряпин. Гидота.

— Це ж ти хотіла знати, про що мене запитують? — вона перекидає косу через плече, зіщулюється та дивиться на мене, наче намагається зазирнути мені в душу.

— Забудьте, — кажу я. — З вами все гаразд?

Вона киває.

— Я впала на тебе, отже, м'яко приземлилася.

— Чудово.

— Є багато такого, про що люди хотіли б дізнатися, — продовжує вона. — Але найчастіше запитують про щось, пов'язане з коханням. Він або вона зраджує мене? Він чи вона повернеться до мене? Хто моя друга половинка? Щось на кшталт цього.

— Думаю, у цьому є сенс.

— Потім зазвичай переходять до буденних запитань. Наприклад, чи підвищать мене на роботі, чи правильно я планую свою кар'єру? А потім настає черга тих, хто вважає все це кумедним. Вони цікавляться виграшними лотерейними номерами.

Я пирхаю.

— Доволі смішно.

— Ні, не дуже й то, коли чуєш це всоте. А ще є такі, хто хоче знати, коли вони помруть.

Вона похитує головою та зітхає.

— Ця машина збила б мене, якби не ти. Враховуючи швидкість, з якою вона летіла, навряд чи це закінчилося б добре для мене.

Я не знаю, що на це відповісти, тому мовчу.

— Вважаю, я завинила тобі.

— Насправді, ні.

— Помовч і слухай. — Віллоу випростовується на повний зріст. Її погляд затуманюється, наче вона дивиться кудись вдалину. Потім вона дзвінким голосом проголошує. — Він зраджує тебе. Але я думаю, у глибині душі ти й сама про це вже знаєш. Твою другу половинку звать Алістер Джордж Артур Леннокс. Яке ім'я!

Я збентежено усміхаюся: